

Arrest

nr. 340 349 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2024 dient de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2. Op 4 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op datum van 24/01/2024 werd een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering ingediend op naam van T.G.L. (...), geboren op 28/02/1984, van Malagassische nationaliteit, om zijn echtgenote M.C. (...), geboren op 29/05/1981, van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten werden voorgelegd door mevrouw M. (...):

- Een brief van mevrouw haar boekhouder d.d. 01/12/2023, waaruit blijkt dat mevrouw M. (...) een verklaart inkomen had van 30.259,93 euro;

- Balans en resultatenrekening;

- Voorbereidend document voor de aangifte personenbelasting;

Overwegende dat de voorgelegde documenten niet in overweging genomen kunnen worden, daar deze een verklaring op eer betreffen, dewelke werden opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen. Deze verklaringen op eer zijn geen afdoende bewijs aangezien ze moeilijk op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden;

Overwegende dat er geen officiële stukken werden voorgelegd zoals het aanslagbiljet en de fiscale fiche 281.20;

Overwegende dat op 11/03/2024 de volgende documenten werden opgevraagd door Dienst vreemdelingenzaken: de fiscale fiche 281.20 van 2023 en het meest recente aanslagbiljet van de FOD financiën;

Overwegende dat betrokkene op 25/03/2024 de volgende documenten voorlegde:

- Brief van mevrouw haar fiscalist waaruit blijkt dat ze geen fiscale fiche 281.20 kan voorleggen;

- Personenbelasting van het aanslagjaar 2023, waaruit blijkt dat mevrouw 7.494,46 euro aan belastingen betaalde;

- Balans en resultatenrekening;

Overwegende dat het gevraagde aanslagbiljet niet werd voorgelegd;

Bijgevolg kan DVZ zich niet uitspreken of mevrouw M. (...) al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook op artikel 41 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwet bestuurszaken).

2.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Que l'article 41 de la loi du 18 juillet 1966 mentionne, en son paragraphe premier que « Art. 41- S 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage. ».

Qu'en l'espèce le requérant et son épouse se sont adressés aux autorités belges en français, seule des trois langues nationales qu'ils connaissent.

Que la partie adverse n'est pas sans l'ignorer puisque l'acte de notification de la décision litigieuse est rédigé en français.

Que pourtant, la décision litigieuse est, elle, rédigée en néerlandais.

Qu'il s'agit d'une violation flagrante des dispositions visées au moyen en ce que la décision non seulement n'est pas rédigée en français, mais par ailleurs n'est pas intelligible pour le requérant et son épouse.

Que partant, pour ces motifs, la décision litigieuse doit être annulée.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens, niettegenstaande de bestreden beslissing opgesteld is in een taal waarvan de verzoekende partij verklaart dat zij en haar echtgenote deze niet begrijpen, dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.1.3. Betreffende het gebruik van de Nederlandse taal voor de bestreden beslissing wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op wat volgt.

De Raad merkt op dat de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst is waarvan de werkkring het hele land bestrijkt.

Artikel 41, §1 van de Taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet bestuurszaken blijkt dat de wetgever met het begrip "particulieren" de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld.

Zo wordt in de memorie van toelichting (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1, 7*) gesteld:

"[...] Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers."

In de nota van de regering, die in het verslag Saint-Rémy is opgenomen (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/27, 36*), wordt herhaald:

"[...] Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers [...]."

Ook besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1,10*):

"[...] Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen [...]."

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt, wat inhoudt dat de Taalwet bestuurszaken niet extensief dienen te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet bestuurszaken dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Gelet op het voorgaande moet worden gesteld dat niet blijkt dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om vreemdelingen die in het buitenland verblijven onder de bescherming van de Belgische taalreglementering in bestuurszaken te laten vallen.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “*particulieren*” in de zin van artikel 41, §1 van de Taalwet bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog worden verwezen naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 (E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49) waarin het volgende wordt gesteld:

“[...] Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten [...] Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. [...]”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Deze vaststelling betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet bestuurszaken.

Artikel 39, §1 van de Taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, §1 van de Taalwet bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“[...] In zijn binnendiensten [...] gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:
A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:
1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgescreven taal;
6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgescreven taal;
B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:
1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;
2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;
3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...).”

Vermits de zaak van de verzoekende partij niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het gehele Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal “*in binnendienst*”, overeenkomstig artikel 39 *iuncto* artikel 17, §1, B, 3° van de Taalwet bestuurszaken, in voorliggende zaak bepaald door het

toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel diens hoofdtaal (RvS 12 november 1968, nr. 13.208).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van de verzoekende partij blijkens het administratief dossier opgedragen was aan een ambtenaar J.W., die de in het Nederlands opgestelde beslissing valideert en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

Het feit dat de akte van kennisgeving in het Frans is opgesteld doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

2.1.4. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en/of van artikel 41 van de Taalwet bestuurszaken wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 8 van het EVRM, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het recht om gehoord te worden, van het algemeen rechtsbeginsel *audi alteram partem*, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Que la décision se fonde sur plusieurs motifs.

Qu’il convient d’analyser ces différents motifs.

- *Le droit à être entendu*

Attendu que la partie adverse considère que l’épouse du requérant ne peut ouvrir un droit au séjour dans la mesure où il ne dispose pas de revenus stables, suffisants et réguliers.

Que cet élément sera évoqué ci-après.

Que le requérant et son épouse, lorsqu’ils ont introduit la demande de regroupement familial, ont déposé l’ensemble des pièces requises afin de démontrer la situation financière de cette dernière et ils étaient intimement convaincus du bien-fondé de leur demande et principalement du caractère stable suffisant et régulier de ses revenus.

Que c’est uniquement parce que la partie adverse n’a manifestement pas compris les pièces déposées par le requérant et son épouse qu’une demande de renseignement complémentaire leur a été adressée.

Que cette demande de renseignement complémentaire est, également, apparue manifestement erronée.

Que dans le cas contraire, le requérant disposait de revenus stables, suffisants et réguliers.

Que la partie adverse ne pouvait dès lors en aucun cas se prononcer quant au fait de savoir si Madame M. (...), dispose, ou non, de revenus stables, suffisants et réguliers que pour prendre en charge son époux, sans avoir, au préalable compris sa situation d’indépendante.

Que toutefois, sans reprendre contact, au préalable, avec le requérant, la partie adverse a pris la décision litigieuse s’enfonçant dans son erreur manifeste.

Que le requérant considère avec raison que la partie adverse aurait dû, dans la mesure où elle estimait qu’elle ne démontrait pas que son épouse disposait de revenus stables, suffisants et réguliers et ne comprenait manifestement pas les pièces déposées, solliciter auprès d’elle des explications complémentaires ou bien, à tout le moins, des documents complémentaires.

Que cette erreur manifeste d’appréciation apparaît d’autant plus flagrante lorsque l’on constate que la partie adverse sollicite de l’épouse du requérant des documents qu’elle est manifestement dans l’impossibilité de pouvoir produire, comme :

- *Fiche 281.20 (Madame M. (...)) démontrera son incapacité à déposer un tel document) ;*
- *Des documents du SPF Finances plus récents que l’AER de 2023 ou des fiches de paie... ;*

Que le requérant estime qu’il avait le droit d’être entendu avant qu’une mesure individuelle qui l’affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre.

Que ce droit est la simple transcription actuelle de l’adage latin « audi alteram partem » ainsi que du principe de bonne administration et du devoir de minutie.

Que le champ d’application de ce principe a été posé par le Conseil d’Etat dans un arrêt Lindenberg.

Que le Conseil d’Etat impose cette audition préalable pour toutes les mesures « graves » que le Conseil d’Etat définit comme étant des mesures dont « les conséquences sont susceptibles d’affecter gravement la situation ou les intérêts » des destinataires de ces mesures (C.E., arrêt no 179.795 du 18 février 2008).

Qu’il n’est pas contestable que la notification d’un refus d’octroi d’un titre de séjour par la partie adverse constitue une mesure grave dont les conséquences vont gravement affecter la situation du requérant puisqu’il se verra privé de la possibilité de rejoindre son épouse.

Que ce principe ne trouve à s'appliquer que lorsque la partie adverse dispose d'une compétence discrétionnaire en la matière.

Qu'à nouveau, il ne fait aucun doute que tel est le cas en l'espèce.

Que la partie adverse aurait, préalablement à sa décision, dû entendre le requérant ou son épouse, ou à tout le moins, lui permettre de s'exprimer quant à la notification éventuelle du refus de titre de séjour afin de rencontrer un double objectif qui est rappelé de manière constante par la jurisprudence du Conseil d'Etat, à savoir « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (C.E., arrêt no 197.693 du 10 novembre 2009 et C.E., no 212.226 du 24 mars 2011 et pour un rappel du principe C.E., arrêt no 218.302 du 5 mars 2012 et C.E., arrêt no 218.303, du 5 mars 2012).

Qu'il appert de la jurisprudence du Conseil d'Etat que lorsque la partie adverse entend prendre une telle décision à l'égard du requérant, elle doit, au préalable, entendre cette dernière.

Que le Conseil d'Etat a ainsi récemment rappelé que « Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CTUE, C-249/13, 11 décembre 2014, AXY, points 36, 37 et 59) », de poursuivre en indiquant qu'« Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause » et d'en conclure qu'« en jugeant en substance que le droit à être entendu requerrait seulement que la requérante eût pu faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit » (C.E., arrêt no 230.257 du 19 février 2015, pp. 6-7).

Que si le requérant avait pu être entendu par la partie adverse, il aurait pu fournir les explications et les documents complémentaires, quod non en l'espèce.

Que notamment, il aurait pu apporter des explications complémentaires quant à la situation professionnelle et financière de son épouse.

Qu'il s'agit d'un élément non négligeable permettant d'établir la capacité financière de cette dernière et donc le caractère stable, suffisant et régulier de ses revenus.

Qu'il y a donc une violation patente du principe audi alteram partem ainsi que du principe de bonne administration, du droit d'être entendu et du devoir de minutie.

Qu'en effet, selon la jurisprudence constante de la CJUE, le droit d'être entendu est violé lorsque, sans l'irrégularité commise, la décision qui a été prise eut été différente.

Qu'en l'espèce, il est indéniable que si la partie adverse avait interrogé le requérant, sa décision eut été différente (CJUE, Arrêt n0C-383/13, 10 septembre 2013)

Qu'en l'espèce, et compte tenu de ce qui précède, il ne fait aucun doute que la décision litigieuse affecte de manière défavorable les intérêts du requérant.

Que la partie adverse a, par conséquent, violé de manière manifeste les dispositions visées au moyen en ne permettant pas au requérant de fournir des explications complémentaires notamment quant aux revenus de son épouse pour l'année 2023-2024 ou des documents complémentaires, notamment quant à sa capacité financière et sa situation socio-professionnelle.

Que le moyen est fondé et justifie l'annulation de la décision litigieuse.

- Les revenus stables suffisants et réguliers

A TITRE PRINCIPAL

a) La prise en compte des documents déposés

Attendu que le requérant et son épouse ont déposé de très nombreuses pièces afin de démontrer la capacité financière de cette dernière et donc apporter la preuve de ses revenus stables, suffisants et réguliers au sens de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'un élément apparaît toutefois fondamental, ce que n'a manifestement ni compris ni pris en considération la partie adverse, c'est que le requérant exerce ses activités professionnelles comme indépendante.

Qu'à ce titre, elle se trouve, par essence, dans l'incapacité totale d'apporter les preuves suivantes :

- Contrat de travail ;
- Fiche de paie ;
- Fiche 281.10 ;

Que tous ces documents sont uniquement disponibles pour des travailleurs salariés, c'est-à-dire, engagé sous contrat de travail.

Que le requérant et son épouse ont donc déposé, afin de démontrer de la façon la plus précise possible le caractère stable suffisant et régulier de ses revenus, ses bilans, comptes de résultat, attestations comptables,

Que tous ces documents ont été communiqués également lorsque la partie adverse sollicitera des explications complémentaires

Qu'il est manifeste que le requérant a apporté à la partie adverse tous les documents dont il disposait pour pouvoir établir la situation financière de son épouse, Madame MANANA, au moment de l'introduction de la demande de regroupement familial.

Que cette demande a, par la suite, encore été complétée avec les documents les plus récents.

Que le requérant a scrupuleusement respecté les informations reprises sur le site de l'Office des Etrangers, dans les communications adressées au public.

Que l'on peut en effet lire que

...

Qu'elle a déposé la copie de tous les avertissements extraits de rôle dont elle disposait lors de l'introduction de la demande.

Qu'il semble évident que la demande ayant été introduite en janvier 24, le requérant ne pouvait déposer d'avertissement extrait de rôle pour cette année de référence, ni même pour l'année 2023 puisque ce document n'est adressé que bien plus tard par l'administration fiscale.

Que la Juridiction de Céans n'ignore pas, et la partie adverse non plus comme cela ressort des informations communiquées au public, que l'établissement par le SPF Finance d'un avertissement extrait de rôle peut prendre de nombreux mois.

Qu'il a donc, immédiatement après l'introduction de la demande de regroupement familial, sollicité auprès du comptable de Madame M. (...), que celui-ci lui fasse parvenir les pièces comptables permettant d'établir, de façon certaine et réelle sa situation financière pour l'année 2023 et ce conformément aux instructions reprises sur le site de la partie adverse.

Que cette dernière souligne en effet que «

Étant donné qu'un laps de temps important peut séparer l'envoi du dernier avertissement extrait de rôle par le SPF Finances et l'introduction de la demande de regroupement familial, il est recommandé au regroupant de présenter également tous les documents pouvant intervenir dans le calcul de l'impôt, et tous les documents permettant d'apprécier ses moyens de subsistances actuels comme, par exemple :

des documents comptables probants (bilans, comptes bancaires, facturiers, etc) ; ».

Qu'en réalité, le requérant ignore quels documents complémentaires elle aurait pu déposer pour démontrer les revenus de l'année 2023 de son épouse, la regroupante

Que la partie adverse lui reprochera, dans le cadre de la décision litigieuse, que ces documents n'ont pas fait l'objet d'une confirmation par le SPF Finances et ne peuvent constituer une preuve fiable des revenus de son épouse, s'agissant de documents établis unilatéralement par un comptable.

Que comme indiqué ci-avant, le requérant se trouvait dans l'impossibilité absolue de déposer un avertissement extrait de rôle pour l'année 2023 (adressé uniquement fin 2024 par l'administration fiscale).

Que partant non seulement le requérant ne pouvait déposer d'autres documents pour démontrer les revenus de son épouse pour l'année 2023, mais en outre, il a déposé les documents expressément demandés la partie adverse par l'intermédiaire de son site internet et qui est destiné au public.

Qu'en s'abstenant de tenir compte des pièces déposées au motif que la partie adverse considère qu'elles n'ont pas été vérifiées par l'administration fiscale, elle sous-entend par ailleurs que le comptable de la requérante aurait commis des faux comptables, constitutifs d'une infraction pénale punissable de peine d'emprisonnement (voir notamment Articles 489bis et suivants du Code pénal).

Que le requérant et son épouse se seraient, pour leur part, rendus coupables d'usage de faux, également punissable de peine d'emprisonnement...

Que de telles allégations, outre leur gravité intrinsèque, sont manifestement dénuées de tout fondement...

Que dès lors, la motivation de la décision litigieuse apparaît manifestement illégale et contraire aux dispositions visées au moyen, mais également au principe de bonne administration notamment en ce qui concerne la confiance légitime que les justiciables doivent pouvoir avoir en leurs administrations et le principe de sécurité juridique et de prévoyance ainsi que le devoir de minutie.

Qu'il appartenait à la partie adverse de prendre en considération l'ensemble des pièces déposées par le requérant et démontrant la situation financière de son épouse, la regroupante, Madame M. (...).

b) Les revenus de Madame M. (...)

Attendu que la partie adverse souligne que les revenus de la regroupante ne seraient pas stables suffisants et réguliers.

Que toutefois, comme indiqué ci-avant, la partie adverse a sciemment, volontairement et en totale illégalité omis de tenir compte de plusieurs revenus de l'épouse du requérant

Que la partie adverse a également réalisé une lecture manifestement erronée des pièces qui ont été déposées par le requérant.

Qu'à la lecture de la décision litigieuse, le requérant est incapable de déterminer les éléments qui permettent à la partie adverse de considérer que son épouse ne perçoit pas un revenu stable suffisant et régulier.

Que ce constat apparaît renforcé à la lecture du courrier daté du 23 mars 2024 et établi par la SRL FICOGEST, qui certifie que Madame M. (...) a perçu, en 2023, un revenu mensuel net après impôt, de 3.720,26€

Que ce montant apparait manifestement supérieur au montant de 2048€ correspondant à 120% du revenu d'intégration sociale au taux charge de famille.

Qu'en outre, l'activité de Madame M. (...) a débuté il y a plus de deux, comme cela a été démontré par le biais d'un extrait de la banque carrefour des entreprises et se poursuit encore aujourd'hui, de telle sorte qu'elle apparait pérenne et de nature à lui garantir des revenus stables et réguliers.

Qu'il est donc erroné, dans le chef de la partie adverse de considérer, dans la décision litigieuse, que la regroupante ne disposerait pas d'un revenu stable, suffisant et régulier.

Que la partie averse viole également, de par la lecture qu'elle réalise, la foi due aux actes telle que consacrée par les articles 1319, 1320 et 1322 du Code civil.

Qu'en ce que la partie adverse soutient une telle affirmation, elle viole les dispositions visées au moyen.

A TITRE SUBSIDIAIRE

Attendu que si la Juridiction de Céans devait adopter le point de vue de la partie adverse, il convient d'analyser la décision litigieuse à l'aune, notamment de l'article 40ter et 42 de la loi du 15 décembre 1980.

Attendu que l'article 40ter, 52 alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « Les membres de la famille visés à l'alinéa 1er, 1 0, doivent apporter la preuve que le Belge :

1° dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, 1er, 3 0, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale et tel qu'indexé selon l'article 15 de ladite loi. Pour l'évaluation des moyens de subsistance, il est tenu compte de leur nature et de leur régularité. Par contre, il n'est pas tenu compte des moyens provenant du revenu d'intégration sociale, de l'aide sociale financière, des allocations familiales de base et suppléments, des allocations d'insertion professionnelle et de l'allocation de transition. Il n'est tenu compte de l'allocation de chômage que si le Belge prouve qu'il cherche activement du travail.

Cette condition n'est pas d'application si le Belge se fait accompagner ou rejoindre uniquement par les membres de sa famille visés à l'article 40bis, 2, alinéa 1er, 3 0, qui sont mineurs d'âge.

2° dispose d'un logement suffisant permettant d'héberger le ou les membres de sa famille qui l'accompagnent ou le rejoignent et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre 111, Titre VIZ Chapitre 11, Section 2 du Code civil. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont le Belge apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

3° dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille.

Lorsqu'un certificat de non-empêchement à mariage a été délivré, il ne sera pas procédé à une nouvelle enquête à l'occasion de l'examen d'une demande de regroupement familial fondée sur le mariage célébré suite à la délivrance de ce certificat, sauf si de nouveaux éléments se présentent, ».

Que le requérant a entendu, au travers de sa demande, démontrer l'existence, dans le chef de son épouse, de revenus stables, suffisants et réguliers.

Que l'ensemble des pièces requises par la partie adverse dans l'information communiquée au public au travers de son site internet a été déposé à la partie adverse, comme cela a été évoqué ci-avant.

Que la partie adverse a toutefois pris la décision litigieuse, au motif qu'elle estime que l'époux de le requérant ne démontre pas disposer de revenus suffisants au sens de l'article 40ter, 52, alinéa 2, 1 0 de la loi du 15 décembre 1980

Qu'à ce sujet, le requérant s'en réfère à ce qui a été évoqué dans le point ci-avant concernant les revenus de son épouse

Que l'article 42, § 1er alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que «

S'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée aux articles 40bis, S 4, alinéa 2 et 40ter, S 2, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l' Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant. ».

Qu'il est interpellant de constater que la partie adverse n'a pas réalisé l'examen tel que prévu à la disposition susmentionnée

Qu'en réalité la partie adverse ne disposait pas des documents suffisants que pour réaliser un tel examen en ce qu'elle n'a pas sollicité du requérant (comme indiqué à la première branche) des documents et informations complémentaires.

Que cette disposition instaure une règle permettant de déterminer individuellement pour chaque demande d'autorisation de séjour, le seuil en deçà duquel, le regroupé sera considéré comme une charge pour les pouvoirs publics.

Que l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics ».

Que force est de constater que dans le cas d'espèce, la partie adverse s'est manifestement abstenue de se livrer à un tel examen.

Que si elle avait pris la peine, comme c'est repris sous la première branche, d'interpeller le requérant et/ou son épouse quant aux charges de celle-ci, elle aurait pu déposer les preuves de ce qu'elle a des charges extrêmement faibles, quod non. Que partant, la décision litigieuse apparaît manifestement contraire aux dispositions visées au moyen et doit donc être annulée.

La violation de l'article 8 CEDH

Attendu que l'analyse de la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme nous enseigne que « 295. La composante essentielle de la vie familiale est le droit de vivre ensemble de sorte que des relations familiales puissent se développer normalement (Marckx c. Belgique, 1979, 5 31) et que les membres d'une famille puissent être ensemble (Olsson c. Suède (no 1), 1988, 59). La recherche de l'unité familiale et celle de la réunion de la famille en cas de séparation constituent des considérations inhérentes au droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 8 (Strand Lobben et autres c. Norvège [GC], 2019, 205). »

Que la vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qu'il a pu nouer avec des tiers.

Qu'ainsi, le requérant fait référence à un arrêt NIEMIETZ c/ Allemagne du 16 décembre 1992, Série A, no 251-B, page 29 suivi notamment par les arrêts HALFORD c/ Royaume-Uni du 27 juin 1997, où la Cour, tout en jugeant qu'il n'est « ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée » a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » ou chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Que dans l'arrêt JOSEPH, la Cour Européenne des Droits de l'Homme du 27 février 2014 (req. N° 70055/10) a consacré, à toute personne faisant valoir une violation de l'article 8 CEDH, un droit à un recours effectif « La Cour considère que la requérante avait prima facie des griefs défendables à faire valoir devant les juridictions internes tant sous l'angle de l'article 3 que de l'article 8 de la Convention et que, par conséquent, l'article 13 s'applique ».

Que le requérant et son épouse ont constitué une vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 CEDH.

Que Madame M. (...) dispose de la nationalité belge et la décision litigieuse aboutit à ce que son époux, le requérant, ne puisse venir la rejoindre en Belgique.

Qu'une telle situation apparaît en contradiction manifeste avec l'article 8 CEDH dans la mesure où elle aboutit à ce que la cellule familiale soit éclatée.

Qu'en ce qu'une telle décision aboutit à une rupture de la cellule familiale et, partant, à une violation de l'article 8 CEDH.

Que l'absence de prise en compte de la situation familiale a déjà été sanctionnée par la Juridiction de Céans, notamment dans l'arrêt n° 167.719 du 17 décembre 2016

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de cette disposition.

Que l'article 8 CEDH, tel qu'interprété par la Cour Européenne des Droits de l'Homme dans l'arrêt Hamidovic du 4 décembre 2012 (req. 11031956/05) protège la cellule familiale.

Que la Cour a exposé dans cet arrêt que les décisions prises par les Etats en matière d'immigration peuvent constituer une ingérence dans l'exercice du droit au respect de la vie privée et familiale telle que protégée par l'article 8 SI CEDH, notamment lorsque les intéressés ont, dans l'état d'accueil des liens personnels ou familiaux suffisamment forts risquant d'être gravement affecté par la mesure d'éloignement.

Que dès lors les décisions litigieuses constituent manifestement une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant tel que consacré à l'article 8 CEDH.

Que cette ingérence n'est admise que si elle est proportionnée au but poursuivi.

Que tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce.

Que pour apprécier du caractère proportionné d'une telle ingérence, la Cour européenne des Droits de l'Homme a développé des critères à prendre en considération.

Que dans son arrêt Hamidovic c. Italie, la Cour Européenne des Droits de l'Homme développe les critères à prendre en considération pour apprécier si une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant, telle que protégée par l'article 8 CEDH, est proportionnée ou non.

Que les critères sont les suivants : «

- La nature et la gravité de l'infraction commise ;
On ne peut reprocher aucune infraction de quelque nature qu'elle soit au requérant ;
- La durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
Cette condition n'apparaît pas d'application ;
- Sa situation familiale (le cas échéant la durée de son mariage) ,
Comme indiqué ci-avant, le requérant a épousé madame M. (...). Que ce soit avant ou après leur mariage, ils ont entretenu une relation étroite, entretenant des contacts quotidiens.

- *La naissance éventuelle d'enfants du mariage, leur âge , Sans objet*
- *L 'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause ; Indéniablement, l'épouse du requérant entretient des liens extrêmement fort avec la Belgique dans la mesure où elle dispose de la nationalité*
- *La question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine ;*
Il va de soi qu'il est inenvisageable que l'épouse du requérant aille vivre à MADAGASCAR car cela entraîne une rupture de contact définitive entre eux. L'épouse du requérant dispose en effet de la nationalité belge et ne peut être contraint de quitter la Belgique, son emploi, . . .
- *Et la question de savoir si la vie familiale en cause s 'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation de l'une d'elles au regard des règles d'immigration était telle qu 'il était immédiatement clair que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire »*
Une nouvelle fois, vous ne pourrez que constater que le requérant et son épouse se sont mariés avec dans l'espoir que celui-ci puisse rejoindre la Belgique et plus précisément Madame M. (...)

(arrêt Hamidovic du 4 décembre 2012 req. no 31956/05).

Que l'analyse de la Cour Européenne des Droits de l'Homme est implacable en ce qu'elle affirme que « 414. Ni l'article 8 ni aucune autre disposition de la Convention ne peut pas être interprété comme garantissant, en tant que tel, le droit à un type particulier de titre de séjour. Cependant, la solution proposée par les autorités doit permettre à l'individu concerné d'exercer sans entrave ses droits au respect de la vie privée et familiale (B.A.C. c. Grèce, 2016, 35). En particulier, s'il permet à la personne qui en bénéficie de résider sur le territoire de l'État d'accueil et d'y exercer librement son droit au respect de la vie privée et familiale, l 'octroi d 'un tel titre de séjour constitue en principe une mesure saine pour que les exigences de l 'article 8 soient remplies. En pareil cas, la Cour n 'est pas compétente pour se prononcer sur l 'opportunité d'accorder à l 'étranger concerné tel statut légal plutôt que tel autre, ce choix relevant de l'appréciation souveraine des autorités nationales (Hoti c. Croatie, 2018, 5121). ».

Qu'il ressort de l'analyse de la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme, appliquée au cas d'espèce, que non la décision litigieuse constitue une violation manifeste des dispositions visées au moyen."

2.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar dat de verzoekende partij in de aanhef van het middel de schending aanvoert van het *“principe de bonne administration”* dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig 'beginsel van behoorlijk bestuur' kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierna besproken materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, is het tweede middel bijgevolg niet ontvankelijk.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° en 3° juncto artikel 40ter, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, met name in de hoedanigheid van echtgenoot, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

2.2.6. *In casu* wordt de aanvraag van een visum geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, niet heeft aangetoond dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waardoor de verzoekende partij geen beroep kan doen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Betreffende de bestaansmiddelen, meer bepaald het in aanmerking nemen van de ingediende documenten, betoogt de verzoekende partij dat zij en haar echtgenote talrijke stukken hebben ingediend om de financiële draagkracht van laatstgenoemde aan te tonen en dus het bewijs te leveren van haar stabiele, voldoende en regelmatige inkomsten in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij talrijke stukken heeft voorgelegd die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van haar echtgenote niet *ipso facto* leidt tot de vaststelling dat ook bewijskrachtige en/of de gevraagde stukken werden overgemaakt. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij voorlegde stukken niet afdoende kunnen aantonen dat er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten. Zij wijst erop dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken (brief van de boekhouder, balans en resultatenrekening, voorbereidend document voor de aangifte personenbelasting) verklaringen op eer betreffen, die moeilijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd en er geen officiële stukken werden voorgelegd zoals het aanslagbiljet of de fiscale fiche, dat daarom dergelijke stukken werden opgevraagd, dat de verzoekende partij een brief van de fiscalist van haar echtgenote heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar echtgenote geen fiscale fiche 281.20 kan voorleggen, (opnieuw) een balans en resultatenrekening en “*Personenbelasting van het aanslagjaar 2023, waaruit blijkt dat mevrouw 7.494,46 euro aan belastingen betaalde*”, waarna de verwerende partij erop wijst dat het gevraagde aanslagbiljet niet werd voorgelegd waardoor zij haar niet kan uitspreken of de echtgenote van de verzoekende partij al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit voormelde motieven blijkt geenszins dat de verwerende partij niet heeft begrepen of in aanmerking genomen dat de verzoekende partij (lees: haar echtgenote) haar beroepsactiviteiten als zelfstandige uitoefent. Hierbij wijst de Raad erop dat inderdaad uit het dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in eerste instantie een fiche 281.20 heeft opgevraagd, doch er in de bestreden beslissing op wees dat de verzoekende partij een brief van de fiscalist heeft voorgelegd waaruit bleek dat haar echtgenote geen fiscale fiche 281.20 kan voorleggen. Vervolgens wordt enkel overwogen dat het gevraagde aanslagbiljet niet werd voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat geoordeeld wordt dat de verwerende partij zich niet kan uitspreken over de bestaansmiddelen daar geen fiche 281.20 voorligt. Voorts wordt in bestreden beslissing ook niet gesteld, en blijkt ook niet uit het administratief dossier, dat het de verzoekende partij toekwam om een arbeidsovereenkomst, loonstroken of een fiche 281.10, documenten die beschikbaar zijn voor werknemers in loondienst, voor te leggen. Haar betoog dat zij dergelijke documenten niet kan voorleggen is dan ook niet dienstig.

Waar zij betoogt dat zij, om zo nauwkeurig mogelijk aan te tonen dat de inkomsten voldoende stabiel en regelmatig zijn, de balansen, resultatenrekeningen en boekhoudkundige attesten, heeft voorgelegd, en dat deze documenten werden voorgelegd toen de verwerende partij om uitleg vroeg, dat het duidelijk is dat zij alle documenten heeft voorgelegd waarover zij beschikte om de financiële situatie van haar echtgenote op het moment van de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging aan te tonen, stelt de Raad vast dat door louter opnieuw te wijzen op de stukken die zij heeft voorgelegd de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad herhaalt dat het loutere feit dat de verzoekende partij allerlei stukken heeft voorgelegd die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van haar echtgenote

niet *ipso facto* leidt tot de vaststelling dat ook bewijskrachtige en/of de gevraagde stukken werden overgemaakt. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat zij nagelaten heeft het gevraagde aanslagbiljet voor te leggen, zodat zij niet kan voorhouden dat zij alle documenten heeft verstrekt waarover zij beschikte om de financiële situatie van haar echtgenote aan te tonen. De verwerende partij kan immers gevolgd worden waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat uit het schrijven van de FOD Financiën van 20 december 2023 (administratief dossier, stuk 10) – dat de verzoekende partij heeft voorgelegd naar aanleiding van het schrijven van 11 maart 2024 van de verwerende partij met de vraag naar aanvullende documenten (administratief dossier, stuk 8) – blijkt dat het aanslagbiljet van 2023 reeds beschikbaar was. Zo staat in het voormelde schrijven te lezen *“Pour plus d’informations concernant ce calcul, vous pouvez vous adresser au service de taxation mentionné sur l’avertissement-extrait de rôle.”*

Hoewel de aanvraag, naar aanleiding van het schrijven van de verwerende partij van 11 maart 2024, op 22 maart 2024 door de verzoekende partij met recente documenten (administratief dossier, stuk 10) werd aangevuld, blijkt niet dat het gevraagde aanslagbiljet werd overgemaakt, zodat de verzoekende partij met haar betoog niet aantooit dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat het gevraagde aanslagbiljet niet werd voorgelegd en zij zich bijgevolg niet kan uitspreken of de echtgenote van de verzoekende partij al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Nu de verzoekende partij het gevraagde aanslagbiljet niet heeft voorgelegd na uitdrukkelijke vraag van de verwerende partij op 11 maart 2024 en dit terwijl uit de door haar voorgelegde stukken van die datum wel degelijk bleek dat haar echtgenote dit reeds mocht ontvangen van de FOD Financiën, kan zij niet dienstig betogen dat zij zich nauwgezet heeft gehouden aan de informatie op de website van de verwerende partij. Immers blijkt uit de informatie die de verzoekende partij weergeeft in het verzoekschrift dat voor een zelfstandige-fysieke persoon onder meer een kopie van het laatste aanslagbiljet moet worden voorgelegd, of indien nog niet ontvangen – wat aldus *in casu* niet het geval bleek na de vraag om bijkomende documenten op 11 maart 2024 –, een kopie van de laatste verklaring die verstuurd werd naar de FOD Financiën alsook van de laatste gedetailleerde simulatie van deze verklaring.

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij bij de indiening van haar aanvraag kopieën heeft overgelegd van alle aanslagbiljetten waarover zij beschikte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij ook maar enig aanslagbiljet – niet van het aanslagjaar 2023, doch ook niet van de jaren ervoor – heeft voorgelegd of gevoegd aan haar aanvraag.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat het aanslagbiljet voor het ‘referentiejaar’ 2024 of het ‘referentiejaar’ 2023 werd opgevraagd, nog minder dat de bestreden beslissing wordt genomen daar deze documenten niet voorliggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij het aanslagbiljet werd opgevraagd. Nergens uit blijkt dat zij een aanslagbiljet van haar echtgenote heeft gevoegd bij haar aanvraag of nadien als antwoord op het schrijven van de verwerende partij van 11 maart 2024. Bovendien het weze herhaald heeft de verzoekende partij op 22 maart 2024 geantwoord op het voormelde schrijven van de verwerende partij doch heeft zij nagelaten het meest recente aanslagbiljet – van het aanslagjaar 2023 – voor te leggen, terwijl uit een schrijven van 20 december 2023 van de FOD Financiën, dat zij heeft voorgelegd naar aanleiding van haar antwoord op 24 maart 2024, wel degelijk bleek dat het aanslagbiljet al beschikbaar was.

Zelfs in de veronderstelling dat de verzoekende partij bij het indienen van de aanvraag (eind 2023) nog niet beschikte over het aanslagbiljet van het aanslagjaar 2023, kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar de instructies op de website van de verwerende partij om het niet voorleggen van een aanslagbiljet te verantwoorden. Immers wordt niet gesteld dat indien het nieuwe aanslagbiljet nog niet beschikbaar is, er geen aanslagbiljet moet worden voorgelegd. Er wordt enkel gesteld dat het aanbevolen is, wanneer er een aanzienlijke tijd is verstreken tussen het versturen van het laatste aanslagbiljet door de FOD Financiën en het indienen van de aanvraag, het aanbevolen is om ‘ook’ (‘également’) alle documenten voor te leggen die van belang kunnen zijn voor de berekening van de belasting en alle documenten die een beeld geven van de huidige bestaansmiddelen. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij geen enkel aanslagbiljet heeft overgemaakt, is de verwijzing naar de instructies op de website van de verwerende partij, gelet op het feit dat het aanslagbiljet van het aanslagjaar 2023 wel degelijk beschikbaar was op het ogenblik dat de verwerende partij op 11 maart 2024 aan de verzoekende partij uitdrukkelijk vraagt om het aanslagbiljet voor te leggen, hoe dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij betoogt dat zij in werkelijkheid niet weet welke aanvullende documenten zij nog had kunnen indienen om het inkomen van haar echtgenote, de gezinshereniger, van het jaar 2023 aan te tonen. De verzoekende partij lijkt er met dit betoog aan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het gevraagde aanslagbiljet niet werd voorgelegd waardoor de verwerende partij zich niet kan uitspreken of de echtgenote van de verzoekende partij al dan niet over stabiele, toereikende en

regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Gelet op de stukken van het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing is het wel degelijk duidelijk welke stukken de verzoekende partij nog kon voorleggen teneinde de inkomsten van haar echtgenote te staven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tegenwerpt dat de documenten niet door de FOD Financiën zijn bevestigd en geen betrouwbaar bewijs van het inkomen van haar echtgenote kunnen vormen, aangezien het documenten betreft die eenzijdig door een boekhouder zijn opgesteld, doch dat het voor haar absoluut onmogelijk is om een aanslagbiljet voor het jaar 2023 in te dienen (dat pas eind 2024 door de belastingdienst werd verzonden), herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat de inkomsten van 2023 niet werden aangetoond, noch dat het aanslagbiljet voor het inkomstenjaar 2023 niet werd voorgelegd. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat het aanslagbiljet van het aanslagjaar 2024 voor het inkomstenjaar 2023 werd opgevraagd aan de verzoekende partij. Daarnaast wijst de Raad er opnieuw op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij ook maar enig aanslagbiljet heeft voorgelegd, en dit niettegenstaande uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat het aanslagbiljet van het aanslagjaar 2023 op 20 december 2023 reeds beschikbaar was.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij dus niet alleen geen andere documenten kon indienen om het inkomen van haar echtgenote voor het jaar 2023 aan te tonen, maar bovendien de documenten heeft ingediend die de tegenpartij uitdrukkelijk had gevraagd via haar website, die voor het publiek bestemd is, is gelet op wat voorafgaat dan ook niet ernstig.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat door geen rekening te houden met de ingediende stukken omdat ze niet door de belastingdienst zijn gecontroleerd, de verwerende partij suggereert dat de boekhouder boekhoudkundige vervalsingen heeft gepleegd, wat een strafbaar feit is en dat ook zij en haar echtgenote op hun beurt schuldig zouden zijn aan valsheid in geschrifte, eveneens strafbaar met een gevangenisstraf, stelt de Raad vast dat een dergelijke redenering of standpunt niet in de bestreden beslissing kan gelezen worden. Er blijkt niet dat de verwerende partij beschuldigingen uit ten aanzien van de boekhouder en/of de verzoekende partij en haar echtgenote.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij wel degelijk kon motiveren dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken verklaringen op eer betreffen, dewelke werden opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen en deze moeilijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd, dat er geen officiële stukken werden neergelegd. Het gegeven dat personen die verklaringen opstellen strafrechtelijke vervolging riskeren indien hun verklaringen vals blijken te zijn, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Dit betoog volstaat niet om aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is waar de verwerende partij verklaringen op eer zonder dat deze worden ondersteund door officiële documenten niet weerhoudt als afdoende bewijs. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit dergelijke vaststelling niet dat de boekhouder en/of zij en haar echtgenote impliciet worden beschuldigd van boekhoudkundige vervalsingen of valsheid in geschrifte. Er wordt enkel gesteld dat verklaringen op eer geen afdoende bewijs vormen.

Betreffende het betoog dat het aan de verwerende partij was om rekening te houden met alle door haar ingediende stukken die de financiële situatie van haar echtgenote aantonen en dat de verwerende partij bewust, opzettelijk en volstrekt onrechtmatig heeft nagelaten rekening te houden met verschillende inkomsten van haar echtgenote, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken ter staving van de financiële situatie van haar echtgenote in overweging heeft genomen – minstens toont de verzoekende partij niet aan met welk door haar voorgelegd stuk geen rekening werd gehouden – doch erop heeft gewezen dat de initieel voorgelegde stukken verklaringen op eer betreffen, dat naast (opnieuw) een balans en resultatenrekening en een brief van de fiscalist waaruit blijkt dat de echtgenote geen fiche 281.20 kan voorleggen, nog een bewijs personenbelasting van het aanslagjaar 2023 werd voorgelegd waaruit blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij 7494,46 euro belasting betaalde maar dat het gevraagde aanslagbiljet niet werd voorgelegd waardoor zij zich niet kan uitspreken of de echtgenote van de verzoekende partij al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat er sprake is van een onjuiste interpretatie van de stukken die zij heeft voorgelegd. Waar zij voorts betoogt dat op grond van de bestreden beslissing niet kan worden vastgesteld op basis van welke elementen de verwerende partij meent dat haar echtgenote geen voldoende stabiel en regelmatig inkomen heeft, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers niet gemotiveerd dat haar echtgenote geen voldoende stabiel en regelmatig inkomen heeft, doch wel dat de verwerende partij zich niet kan uitspreken of de echtgenote van de verzoekende partij al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een brief van 23 maart 2024 van SRL FICOGEST, waarin volgens haar wordt verklaard dat haar echtgenote in 2023 een netto-inkomen na belastingen van 3.720,26 euro per

maand heeft ontvangen, kan de Raad enkel vaststellen dat deze brief zich niet in het administratief dossier bevindt. In dit licht wijst de Raad er wel nog op dat de verzoekende partij antwoordde op het schrijven van de verwerende partij van 11 maart 2024 op 22 maart 2024, waarbij deze brief niet werd gevoegd en overigens niet kon worden gevoegd daar deze brief dateert van een dag nadien. Na het antwoord van 22 maart 2024, blijkt niet dat de verzoekende partij zich nog tot de verwerende partij heeft gericht met aanvullende informatie of documenten. Gelet op het voorgaande is het betoog over het bedrag van het maandelijks netto-inkomen na belastingen dan ook niet dienstig.

Bovendien is dit betoog over het bedrag alsook het betoog dat haar echtgenote meer dan twee jaar geleden met haar activiteit is begonnen en zij deze activiteit vandaag nog steeds voortzet, zodat deze duurzaam lijkt en haar een stabiel en regelmatig inkomen lijkt te garanderen, niet dienstig daar in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat er geen toereikende inkomsten zijn, noch dat de inkomsten niet stabiel of onregelmatig zijn – zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden – doch enkel dat de verwerende partij zich niet kan uitspreken of de echtgenote van de verzoekende partij al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, bij gebrek aan de gevraagde bewijsstukken omtrent de inkomsten.

2.2.8. De verzoekende partij maakt dan ook, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat de verwerende partij door haar interpretatie de bewijskracht van akten, zoals vastgelegd in de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, schendt.

Evenmin maakt zij met haar betoog een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Ook een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.9. Waar zij, in ondergeschikte titel, nog herhaalt dat zij in haar aanvraag in hoofde van haar echtgenote het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft aangetoond en dat zij alle door de verwerende partij gevraagde documenten, zoals kenbaar gemaakt op hun website, heeft overgemaakt, kan de verzoekende partij, gelet op wat voorafgaat niet gevolgd worden.

2.2.10. De verzoekende partij vindt het opvallend dat de verwerende partij het onderzoek in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet heeft uitgevoerd, dat zij in werkelijkheid niet over de voldoende documenten beschikte om een dergelijk onderzoek uit te voeren daar zij haar niet om bijkomende informatie en documenten heeft gevraagd, dat de verwerende partij heeft nagelaten dit onderzoek uit te voeren, dat indien zij de moeite had genomen om haar en/of haar echtgenote te bevragen over hun kosten, zij het bewijs had kunnen bijbrengen dat haar kosten bijzonder gering zijn, *quod non*.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat niet geoordeeld wordt dat de inkomsten van de referentiepersoon geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen betreffen, doch wel dat de verwerende partij zich, bij gebrek aan het voorleggen van het gevraagde aanslagbiljet, niet kan uitspreken of de referentiepersoon al dan niet over de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet kan vastgesteld worden of de referentiepersoon al dan niet over de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het ontbreken van afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere behoefteanalyse te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Indien slechts documenten worden voorgelegd waaruit de inkomsten van de referentiepersoon niet op afdoende wijze blijken, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op. In zoverre de verzoekende partij nog lijkt te betogen dat in het verlengde van de verplichting tot het doorvoeren van een behoefteanalyse een hoorplicht ligt, is dit betoog in die zin dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling, blijkt evenmin.

2.2.11. De verzoekende partij betoogt dat zij alle vereiste documenten heeft voorgelegd om de financiële situatie van haar echtgenote aan te tonen en zij ervan overtuigd was dat de aanvraag gegrond was, dat omdat de verwerende partij de ingediende stukken niet heeft begrepen een verzoek tot aanvullende informatie aan haar werd gericht, dat dit verzoek om aanvullende informatie ook manifest gebrekkig is gebleken, dat in het tegenovergestelde geval zij (lees: haar echtgenote) over stabiele, voldoende en regelmatige inkomsten beschikte, dat de verwerende partij zich dan ook op geen enkele wijze kon uitspreken over de vraag of haar echtgenote al dan niet over stabiele, voldoende en regelmatige inkomsten beschikt om voor haar echtgenoot te zorgen, zonder vooraf haar situatie als zelfstandige te hebben begrepen.

De Raad herhaalt vooreerst dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een onjuiste interpretatie van de stukken die zij heeft voorgelegd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de door haar voorgelegde stukken niet heeft begrepen, doch wel dat zij oordeelde dat deze stukken verklaringen op eer betroffen en alsdan geen afdoende bewijs zijn aangezien ze moeilijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen gecontroleerd worden en er geen officiële stukken werden voorgelegd. Het loutere feit dat de verzoekende partij meende dat de vereiste documenten voorlagen en de aanvraag gegrond was, doet geen afbreuk aan deze pertinente motieven. De verwerende partij heeft vervolgens, omwille van de onvolledigheid van de voorgelegde stukken, met name omwille van het ontbreken van officiële stukken, betreffende het aantonen van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, de fiche 281.20 van 2023 alsook het aanslagbiljet van de FOD Financiën gevraagd aan de verzoekende partij. De verwerende partij wijst er vervolgens uitdrukkelijk op dat de verzoekende partij een brief heeft voorgelegd van de fiscalist van de echtgenote waaruit blijkt dat haar echtgenote geen fiscale fiche 281.20 kan voorleggen, waarna zij, na het opsommen van de overige voorgelegde stukken betreffende de inkomsten, stelt dat het gevraagde aanslagbiljet niet werd voorgelegd. Doordat niet langer gewezen wordt op het ontbreken van de fiche 281.20 blijkt wel degelijk dat de verwerende partij de situatie van de verzoekende partij als zelfstandige, zoals naar voren gebracht door haar fiscalist, heeft begrepen, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij, door niet opnieuw contact op te nemen met de verzoekende partij, overging tot een manifeste beoordelingsfout. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het opvragen van het aanslagbiljet en het vervolgens vaststellen dat dit niet voorligt, getuigt van een appreciatiefout omwille van haar situatie als zelfstandige. Zij toont met haar betoog en gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest niet aan dat door opnieuw contact op te nemen met haar, zij een ander licht had kunnen werpen op deze vaststelling.

In zoverre de verzoekende partij aldus betoogt dat de verwerende partij, aangezien zij van oordeel was dat zij niet had aangetoond dat haar echtgenote over een stabiel, toereikend en regelmatig inkomen beschikte en de ingediende stukken duidelijk niet begreep, haar om aanvullende uitleg of op zijn minst om aanvullende documenten had moeten vragen, kan zij niet gevolgd worden nu de verwerende partij reeds aanvullende stukken had opgevraagd – niettegenstaande de bewijslast bij de verzoekende partij rust – en nergens uit blijkt dat zij de situatie en/of de ingediende stukken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet begreep.

Waar zij van oordeel is dat deze kennelijke appreciatiefout des te meer blijkt daar de verwerende partij haar vraagt om documenten over te maken die zij onmogelijk kan overmaken, zoals het formulier 281.20, verwijst de Raad naar wat hieromtrent *supra* wordt gesteld. Er blijkt duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing aanvaardt dat de verzoekende partij deze fiche niet kan voorleggen en aldus het gebrek aan dit document geenszins tegenwerpt om te stellen dat zij zich niet kan uitspreken of de echtgenote van de verzoekende partij al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan beschikken. Waar de verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij ook documenten van de FOD Financiën opvraagt meer recent dan het aanslagbiljet van 2023 of loonfiches, blijkt dit nergens uit, zodat dit betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

De verzoekende partij meent dat zij het recht had gehoord te worden, dat de tegenpartij haar voor het nemen van de bestreden beslissing had moeten horen of haar in de gelegenheid had moeten stellen zich uit te spreken over de eventuele kennisgeving van een weigeringsbeslissing, dat zij aanvullende uitleg en

documenten had kunnen verstrekken over de professionele en financiële situatie van haar echtgenote, een element om het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van haar inkomsten vast te stellen, dat indien zij gehoord was geweest, de bestreden beslissing anders zou zijn geweest, dat de bepalingen van het tweede middel zijn geschonden door haar niet in staat te stellen aanvullende uitleg te geven over het inkomen van haar echtgenote voor het jaar 2023-2024 of aanvullende documenten te verstrekken over de financiële draagkracht en haar sociaal-professionele situatie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de voorgelegde stukken niet afdoende zijn of dat bepaalde stukken niet werden gevoegd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij aldus zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Hierbij merkt de Raad nog op dat het in beginsel de verwerende partij immers enkel toekomt de door de verzoekende partij aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

De Raad benadrukt nogmaals dat de thans bestreden beslissing tot weigering van een visum het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus wist of behoorde te weten dat de bewijslast op haar schouders rust. In die zin komt het haar toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij zich verder bij haar zou hebben moeten bevragen en kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken, te meer zij na het stofferen van haar aanvraag door de verwerende partij zelfs nog eens uitdrukkelijk werd gewezen, bij een schrijven van 11 maart 2024, op de voor de aanvraag ontbrekende stukken. Zij heeft aldus uitgebreid de kans gekregen haar standpunt op nuttige wijze naar voor te brengen en de nodige documenten voor te leggen. Het feit dat zij niet mondeling gehoord werd doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers is het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtzoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte. Er kan niet blijken dat de verwerende partij de verzoekende partij had moeten meedelen op welke elementen zij haar besluit inzake de gezinsherenigingsaanvraag zou baseren en de verzoekende partij had moeten uitnodigen om hierop te repliceren (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing alsnog – en dit *in casu* nogmaals – diende te worden uitgenodigd om andere stukken voor te leggen.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij hoe dan ook haar belang niet aantoot bij haar kritiek nu zij niet stelt, nog minder aannemelijk maakt, dat zij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing het nodige aanslagbiljet zou hebben voorgelegd indien het haar nogmaals was gevraagd geweest. Zij verduidelijkt ook niet – door louter gewag te maken van aanvullende uitleg over het

inkomen van haar echtgenote voor het jaar 2023-2024 of aanvullende documenten over de financiële draagkracht en haar sociaal-professionele situatie – welke andere stukken, die nog niet voorlagen, zij zou hebben voorgelegd indien zij gehoord zou zijn geweest. Waar zij stelt dat, indien zij gehoord was geweest, zij de inkomsten van haar echtgenote voor het jaar 2023-2024, de financiële draagkracht en de socio-professionele situatie van haar echtgenote had kunnen toelichten, verduidelijkt zij niet welk aspect, dat de verwerende partij nog niet gekend was, zij hieromtrent had willen toelichten. In zoverre zij zou wensen te wijzen op het feit dat haar echtgenote een zelfstandige-fysieke persoon is, herhaalt de Raad dat niet blijkt dat de verwerende partij zich daarover, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zou hebben vergist, zodat ook niet blijkt dat deze informatie nieuw was of een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van de verwerende partij.

In deze zin wijst de Raad er ook op, betreffende het aangevoerde principe “*audi alteram partem*” en betreffende de hoorplicht, dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, *quod in casu*, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Ook kan de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden, *quod non in casu*.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de zorgvuldigheidsplicht, de de hoorplicht of het algemeen rechtsbeginsel “*audi alteram partem*” geschonden zijn.

2.2.12. De verzoekende partij voert tot slot ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op een gezins- en privéleven waarborgt. Zij wijst erop dat zij en haar echtgenote een beschermingswaardig privéleven hebben, dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft en de bestreden beslissing ertoe leidt dat zij haar niet kan komen vervoegen in België, dat een dergelijke situatie in strijd is met artikel 8 van het EVRM, aangezien dit ertoe leidt dat het gezin uit elkaar valt, dat geen rekening werd gehouden met de familiale situatie, dat de bestreden beslissing duidelijk een inmenging vormt op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dat een inmenging alleen is toegestaan als ze in verhouding is met het nagestreefde doel, dat dit niet het geval is en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) criteria heeft ontwikkeld om de evenredigheid van een dergelijke inmenging te beoordelen. Zij meent dat het voor zich spreekt dat het ondenkbaar is dat haar echtgenote in Madagaskar gaat wonen, dat zij de Belgische nationaliteit bezit en niet kan gedwongen worden België en haar baan te verlaten, dat zij en haar echtgenote gehuwd zijn in de hoop dat zij naar België zou kunnen komen, naar haar echtgenote.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het gezin uit elkaar valt, aangezien de verzoekende partij zich op het moment van de aanvraag, en tot op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, in Madagaskar bevindt – minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt – en de referentiepersoon zich in België bevindt.

Voorts gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat er thans geen sprake is van een ‘inmenging’ in een bestaand gezinsleven door de bestreden beslissing, aangezien het *in casu* geen verwijderingsmaatregel betreft, noch een weigering van voortgezet verblijf, maar een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Enkel indien er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven moet wel onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen RvV 240 011 - Pagina 12 (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Haar betoog dat het EHRM criteria heeft ontwikkeld om de evenredigheid van een dergelijke inmenging te beoordelen en de bespreking van deze criteria is dan ook niet dienstig.

De verwerende partij werd gevat met een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In casu betreft het, het weze herhaald, een situatie van eerste toelating, waarbij er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Nu door de verzoekende partij niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing niet correct is genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij geen afdoende bewijs overmaakte dat haar echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, merkt de Raad op dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Het Grondwettelijk Hof oordeelde verder in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013: *“Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wil de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor « het economisch welzijn van het land », zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”* (B.11.4).

Voorts moet ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er concrete hinderpalen zouden bestaan voor een verderzetting van het gezinsleven in haar herkomstland. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het gezinsleven redelijkerwijze enkel in België mogelijk is. De echtgenote van de verzoekende partij is ook afkomstig uit Madagaskar. Uit het loutere feit dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft en in België een baan heeft blijkt geen onoverkomelijke hinderpaal om het gezinsleven in Madagaskar verder te zetten. Zij toont niet aan dat haar echtgenote in Madagaskar geen job kan vinden.

De bestreden beslissing houdt verder geen definitief verbod in om het Belgische grondgebied te betreden. De verzoekende partij kan door het indienen van een nieuwe visumaanvraag, waarbij wel de vereiste stukken

van alle wettelijke voorwaarden voorliggen, opnieuw vragen te worden toegelaten tot een verblijf in België om haar echtgenote te vervoegen en hun situatie opnieuw ter beoordeling van het bestuur voorleggen.

2.2.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin blijkt in dit licht een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER